

El "Jussà" que vaig conèixer

per Dolors Viñas

Encara que en el moment del trist i malaurat accident que, arran de vacances, costà la vida a l'excel·lent amic Josep Carreras i Costajussà, i que amics i coneguts expressaren des de les pàgines del Diari de Sabadell

el seu condol per la malaguanyada pèrdua, no serà en va que des de QUADERN es recordi aquest sabadellenc exemplar.

La meua amistat amb en Carreras ve d'una mica lluny i per diverses facetes en les quals ell va excel·lir. El recordo des dels anys en què tenia un càrrec de confiança a l'empresa del senyor Feliu Barnola. Més tard, quan jo em dedicava a fer còpies a màquina, sovint m'encarregava que li passés articles per als diaris i revistes, sempre referents al seu esport preferit. Escribia a "Ciclismo", a "Ruta", a "Sabadell Deportes" i, sobretot a la revista francesa "Le Cycliste" articles que ell portava ja redactats en un francès perfecte.

A mi em feia gràcia que una persona als voltants dels quaranta es dedicés al ciclisme, que jo practicava també des de molt jove. (La meua primera bicicleta "de dona" fou importada de França per allà els anys vint, com una cosa curiosa).

Un altra faceta que més tard em sobtà moltíssim fou el pseudònim que usava de "Ll. Canyameras" quan firmava articles de caire cultural. S'interessava especialment per tots els temes de la ciutat i de la nostra gent amb un sentit crític i just. Vaig haver d'esbrinar qui era quan el Diari de Sabadell publicà una nota seva demanant l'edició d'un treball meu sobre Bartomeu Soler a qui ell havia conegut i apreciava.

D'En Carreras, home senzill i planer, de mirada viva i brillant, educat i culte, s'ha dit que del ciclisme en féu un magisteri. Mestre de ciclistes, les seves lliçons no acabaven pas amb les excursions, sinó que més d'una vegada havia ajudat personalment i econòmicament a la formació escolar dels nois que acudien a ell i a mi. S'interessava pels seus estudis, per la situació familiar de cadascú i procurava que els joves ciclistes adquirissin un grau de cultura assequible. Recordem amb emoció com el ploraven aquests nois el dia de l'enterrament a la Parròquia de la Puríssima.

Des de QUADERN, el nostre més sentit condol a la seva vídua, fills i néts. Bon cristià com era, no dubtem que el Bon Déu el té ben a la vora i que ja gosa amb Ell de la pau i de la Llum divina.

Massa aviat, Joan Trabal...

per Joan Cuscó

(publicat a D.S. 10-X-89)

Gosaria dir, Joan Trabal, que per primera i darrera vegada ens has fet una jugada imprevista, impensable: ens has deixat abans d'hora; massa aviat, home de Déu! No m'ho explico. I menys en tu.

Quantes vegades havies dit que "en aquest món pel que hi fem ja hi estem bé". I tant. Tu estaves bé a tot arreu. El món era teu. I sabies compartir-lo fraternalment amb tothom. Amb totes les classes.

Indiscutiblement, tu, Joan, eres un tipus excepcional. Popular. Carismàtic. Un bon jan. Un bonàs. Un exemple.

No poques vegades em recriminaves perquè no coneixia el teu -el vostre, Maria Eugènia- "galliner". Tot arriba i un migdia vaig "pujar al galliner". Un galliner sense aviram; un galliner ple de coses -objectes de tota mena, de les més inversemblants. Un món curiós, un galliner insòlit... Una mena de museu heterogeni, divertit, d'encanteri... Per passar-hi hores i hores mirant i badant i escoltant les teves explicacions sobre l'origen i la naturalesa de cada peça...

I, mentre, el temps escolant-se...

Parlar del temps, amb tu? Impensable! El temps, per tu, no existia. i ara! Felíç mortal.

Ni el temps ni la pressa. Per aquesta raó -i també per algunes altres- tu eres un home felíç. capaç de comunicar i donar felicitat i alegria al teu entorn. Eres un privilegiat, Joan.

Un matí feiner, dreturer, de cop, vaig quedar-me clavat -i d'això no fa massa dies- davant del teu taller. Davant de la teua porta vidrada, però, ah! i oh!, amb els vidres lluents i nets com una patena.

Tu, vigia del teu carrer estret, fet a pams, em vares cridar des del taulell de treball. vas adonar-te de la meua impressió.

- Això és una efemèrides ciutadana - et vaig dir, al·ludint la neteja dels vidres.

Tot memoritzant, em confessares que feia quatre anys que no els havies rentat... Ara feia goig de veure'ls. Val la pena que en quedí un testimoni gràfic, Joan, li vaig dir. I vam sortir. I t'hi posares bé. "I aquí estic", en la foto.

- La publicaràs? -em preguntares, amb el somriure als llavis.

Pocs dies després vas dir-me que havia passat l'alcalde i *el dels cabells blancs*, i també van adonar-se que havies arranjat la porta, pintada de nou,, "Es veu que tenim la Festa Major al damunt", digueren...

I, mira, ara la porta és tancada.

A dins, el temps s'hi ha immovilitzat del tot. Queden moltes coses a dintre. També l'esperit d'un ahir que ja no pot ser demà...

I el temps, mentre, travessa pel carrer estret.

Un carrer estret, però ample i ple durant molts anys per la bonhomia que hi batejava d'aquell artesà -artesà de l'ofici i artesà de la vida- que ha estat l'amic Joan Trabal, que ens ha deixat abans d'hora, massa aviat...

L'única vegada que ha fet una cosa de pressa: la d'anar-se al Cel...